V POHODĚ NA VODĚ

LENKA JAKEŠOVÁ
ILUSTRACE FILIP ŠKODA

bambook®

bambook

V POHODĚ NA VODĚ

LENKA JAKEŠOVÁ
ILUSTRACE FILIP ŠKODA

bambook®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Lenka Jakešová

V pohodě na vodě

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 593. publikaci

Ilustrace Filip Škoda
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 56
Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Filip Škoda, 2026

ISBN 978-80-271-3121-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-3207-2 (print)

Obsah

Porada 7
Plánování 10
V půjčovně 13
Vyjíždíme 16
Příprava a čekání 19
Co to je? 21
Poprvé na vodě 23
Na balvanu 25
První večeře 28
Po večeři 31
V noci 33
Ráno 36
Na jezu 39
Vodní válec 42
Ve vodáckém tábořišti 44
Vrbičky 47
Bobr 50
Byla to krásná dovolená 53

Porada

Mamka zaťukala na dveře a nakoukla do pokojíčku: „Hani, za hodinu v kuchyni.“

„Proč?“ zvedla jsem oči od knížky, kterou jsem právě četla.

„Budeme mít důležitou poradu.“

Mrkla jsem na mobil a kývla na souhlas. Mamka zase zavřela a šla to samé sdělit bráchovi. Ten měl pokojíček naproti mému.

Porady jsme mívali často. Pokaždé, když se mělo dít něco důležitého, co s námi naši potřebovali probrat. Anebo my s rodiči.

Přesně za hodinu jsem si do rozečtené knížky vložila záložku, knížku zavřela a položila ji na stůl. Zvedla jsem se a odešla do kuchyně. Tam už na mě všichni tři netrpělivě čekali.

Sedla jsem si a zeptala se: „Co se děje?“

„Za pár dní začnou prázdniny. S maminkou jsme si říkali, že bychom je letos mohli strávit na vodě,“ začal taťka.

„Jak na vodě?“ nechápal brácha.

Ani já z toho nebyla dvakrát moudrá. Proto jsem mlčela a čekala na další informace.

„Půjčíme si nafukovací lodě a sjedeme si nějakou řeku. Přespávat budeme ve stanu a uvaříme si na ohni,“ objasnila nadšeně mamka.

„To jako letos nepoletíme k moři?“ zbystřila jsem.

Taťka pokrčil rameny: „Letos si moře nemůžeme dovolit. Ale uvidíte, že to bude príma.“

Moc jsme tomu s bráchou nevěřili. Spát ve stanu a sedět celé dny v lodi mi rozhodně nepřijde jako zábavná dovolená!

„Hani, Jiříku, uvidíte, že na tyhle prázdniny nikdy nezapomenete,“ snažila se nás ukonejšit mamka. „Bude to zážitek na celý život.“

„Hm,“ kývl brácha a po chvíli do mě drcnul. „Vlastně proč ne? Možná to bude docela super.“

„To bych řekl,“ usmál se taťka. „Čeká nás bezva dobrodružství. Uvidíte, že se rozhodně nebudete nudit.“

„No, to jsem zvědavá,“ nevěřila jsem.

„Naplánujeme si trasu den po dni. Maminko, vezmi tužku, papír a mapu. Dáme se do toho,“ rozhodl taťka.

„Ach jo,“ vzdychla jsem potichu. „To teda bude dovolená!“

Plánování

Jakmile jsme shromáždili všechno potřebné, taťka si promnul ruce a s chutí začal plánovat: „Mohli bychom si sjet třeba Dyji. Je to klidná řeka, takže bude bezpečná pro nás všechny.“

A hned se snažil najít místa, kde by mohla být řeka nejzajímavější a nejlépe sjízdná. Netrvalo to dlouho a taťka věděl, odkud kam pojedeme.

Mamka s nadšením souhlasila: „Dyje, to je skvělý nápad. Mohli bychom se podívat do Lednice. Ještě nikdy jsem tam nebyla.“

„Ano, maminko,“ usmál se taťka a návrh si okamžitě zapsal.

„Cože?“ nevěřila jsem.

„Lednice je nádherný zámek, který stojí za to navštívit,“ vysvětlila mamka a pokračovala: „Musíme také naplánovat vaření. Pěkně den po dni. Napíšu si seznam všech potravin, které bude nutné mít s sebou.“

„To jako myslíš vážně? My opravdu nebudeme jíst v restauracích?“ zhrozila jsem se.

„Máme malý plynový sporák. Na něm každý den společně připravíme večeře.“

Jirkovi se rozzářily oči. „Mami, já ti budu pomáhat. Uvaříme špagety?“ ujišťoval se, protože je miluje ze všech jídel nejvíc.

„Špagety, to je nápad!“ zaradovala se mamka a hned si je zapsala na papír.

„A co třeba buchtičky s krémem?“ navrhla jsem i já svou nejmilejší pochoutku.

„Jasně, budou i buchtičky. Ty koupíme hotové a uvaříme jen pudink, takže to bude rychlovka, na které si všichni pochutnáme,“ souhlasila mamka a zase si nápad rychle zaznamenala.

Taťka si vzpomněl na gulášovou polévku z pytlíku. A tak se na seznamu objevila hned za buchtičkami. Potom jsme se shodli na knedlících s vajíčkem, leču i jiných dobrotách.

Během pár minut jsme společně sestavili jídelníček na týdenní dovolenou. Musím uznat, že jsem se na prázdniny začala docela těšit. To plánování se mi líbilo. Možná mi nebude vadit ani to přespávání pod stanem. Prostě začínám věřit, že dovolená na vodě nebude nudná, otravná ani tak hrozná, jak jsem si zprvu myslela.

Myslím, že nás čeká plno krásných dobrodružství. Možná lepších než u moře.

V půjčovně

„Hurá, konečně prázdniny!“ zaburácelo ve třídě, když naposledy zazvonilo. Každý z nás mával vysvědčením a těšil se na skvělé letní zážitky. Před školou nastalo veliké loučení s kamarádkami a kamarády.

Sotva jsme s bráchou dorazili domů, společně jsme se vrhli na balení. To bylo věcí, které jsme potřebovali! Taťka tomu všemu velel. Ukázal nám, co máme složit do jednoho a co do druhého auta.

„Tati, proč nejedeme společně?“ vrtalo hlavou bráchovi. A mně vlastně taky.

„Budeme potřebovat obě auta," řekl a pak si vzpomněl, že s bráchou neznáme dnešní program: „A teď jedeme do půjčovny."

V půjčovně neměli jen lodě, ale i veškeré potřebné vybavení.

„Hani, Jirko, pojďte si zkusit přilby a plavací vesty," pobídla nás mamka a pokračovala k regálům s přilbami.

„Mami," zajímalo Jirku, „proč potřebujeme přilby a vesty? Vždyť budeme sedět na lodi. Tam se nám přece nemůže nic stát. Plavat všichni umíme."

„Správný vodák nesmí nic podcenit," upozornil nás vážně taťka. „I ten nejlepší plavec se může dostat do svízelné situace, proto musí mít vybavení. S vodou si není radno zahrávat."

„Tak, tak," souhlasil pán, který nás obsluhoval. Pak se zeptal: „Jaké plavidlo si budete přát?"

„Nějaké bezpečné," napověděla mamka.

„Tak to bych vám doporučil raft."

„Já bych raději dvě nafukovací baraky," rozpomenul se taťka na dobu svého mládí, kdy prý na podobné lodi sjížděl s rodiči snad každou českou a moravskou řeku. Nejdřív, jak se prý říká, na porcelán, pak jako háček vpředu.

„Tati, co znamená na porcelán?" nevěděla jsem.

„Když jsem byl malý špunt, maminka seděla vpředu, tatínek vzadu a já seděl uprostřed. Jen jsem pozoroval řeku a okolí. Je to místo, kterému vodáci říkají porcelán."

„A co je to háček?“ neuměl si představit Jirka.

„Ten, kdo sedí a pádluje vpředu. Vzadu kormidluje zadák.“

Od dnešního dne jsme znali tři důležitá vodácká slůvka: porcelán, háček a zadák.

„Tady máte ty baraky. Pomůžu vám je naložit,“ nabídl se obchodník.

A tak jsme si půjčili dvě lodě, vesty a přilby.

Vyjíždíme

Nemohla jsem se dočkat rána. Vůbec jsem netušila, jaká dobrodružství nás čekají. Snad to bude stát za to.

Konečně jsme se v sedm hodin sešli u snídaně. S brácho jsme nervózně usrkávali horký čaj a přikusovali chleba s máslem a marmeládou. Naši si pochutnávali na míchaných vajíčkách a na chlebu obloženém sýrem a okurkou.

„Kdo pofrčí se mnou a kdo s maminkou?“ zajímalo taťku.

„Já s tebou, tati,“ rozhodla jsem.

„Já s mamkou,“ řekl Jirka a zeptal se: „Tati, proč nejedeme všichni společně?“

„Potřebujeme dvě auta. Jedním přijedeme na místo, kde budeme nastupovat na lodě. Druhé zaparkujeme tam, kde plavbu ukončíme. Pak se vrátíme pro auto, které jsme nechali při vstupu na vodu. Všechno mám připravené a rozmyšlené, takže by to mělo klapnout,“ vysvětlil nám taťka.

Chytili jsme se za hlavu: „No jo, že nás to nenapadlo hned!“

Po snídani jsme si vyčistili zuby, sbalili poslední zavazadla a nastoupili do aut.

„Mami, my s sebou povezeme i kytaru?“ kroutila jsem hlavou. „Vláčíme toho tolik a ještě kytaru?“

„Jasně! Večer u ohně se bude hodit. Budeme zpívat a užívat si teplých letních nocí," prohlásila mamka. „Už se těším!"

„Jako za starých časů," mrknul na ni taťka a nám bylo jasné, že na vodě už spolu jistojistě kdysi dávno pobývali. A že mají na vodácké dobrodružství určitě příjemné vzpomínky.

„Maminko, jeď opatrně," strachoval se taťka, než nastoupil do auta. „Pro jistotu si zapni navigaci. Ale snaž se držet za námi, abychom jeli společně a nemuseli se nikde hledat."

Mamka poslechla. Nejprve se usadila, zapásala a pak zadala do navigace směr Znojmo. Tam prý budeme nasedat na naši první vodáckou výpravu.

Vyjeli jsme. Nejprve já s taťkou, za námi jedou mamka s bráchou. Z Prahy bychom ve Znojmě měli být za tři hodiny. Ale jak nás znám, určitě se cestou zastavíme na společné popovídání a na některé pumpě si zcela jistě dáme malé občerstvení.

Právě nám začíná dovolená! Jsem šťastná jako blecha, i když vlastně nevím, co všechno nás čeká.

Příprava a čekání

Cesta utekla jako voda. Já si téměř celou dobu prozpěvovala své nejoblíbenější písničky a zároveň jsem bedlivě sledovala, jestli se mamka na dálnici drží za námi. Občas jsem jim oběma zamávala. A oni mně. Bylo to zábavné. Přesto jsem zajásala, když mi taťka slavnostně prozradil: „Tak, jsme tady!“ Potom zaparkoval, vystoupil a řádně se protáhl.

Mamka s bráchou nás vzápětí dojeli.

„A teď převlékat, nasadit přilby, vesty a připravit lodě a jídlo, ať ještě stihneme sjet kousek řeky,“ zavelel taťka. „Dneska to bude jen krátký úsek na rozcvičení a seznámení, abyste věděli, jak se chovat na lodi.“

Každý věděl, co má dělat. Taťka s bráchou rozbalili lodě a začali je nafukovat. Baraky jsou totiž lodě nafukovací. Dalo to pořádnou práci. Já s mamkou jsme zatím připravily jídlo.

„Dáme to všechno do bedny blaha,“ řekla mamka a já vůbec netušila, co tím myslí. Pak mi prozradila, že tak prý správní vodáci nazývají nádobu, ve které vozí potraviny.

Když jsme měli hotovo, taťka prohlásil: „Jirko, Hani, teď tu budete muset počkat. Já s maminkou pojedeme na místo vylodění. Tam necháme jedno auto a vrátíme se sem druhým.“

„Ale…,“ chtěl namítnout brácha.

„Neboj, to zvládneme," utěšila jsem ho a pobídla rodiče, aby už jeli.

A tak jsme s bráchou zůstali úplně sami. Kolem tekla řeka, podél ní se v příjemném vánku vlnilo rákosí, na obloze poletovali ptáci a my tiše seděli každý ve své lodi a čekali, až se rodiče vrátí zpět.

„Neslyšíš nic?" špitnul vyděšeně brácha.

„Co?" pokrčila jsem ledabyle rameny v domnění, že jen zkouší mou odvahu.

„Pšššt," napomenul mě a sesunul se do lodě tak, že mu bylo vidět jen vlasy a oči, kterými bojácně koulel tam a zpět. Bedlivě pátral, co ho mohlo tak moc vyděsit.

„Jirko, co blbneš?" znejistěla jsem a taky se snažila co možná nejvíce zalézt, aby mě nebylo vidět. Oba jsme ani nedutali, abychom slyšeli, co se děje.

A opravdu. Někdo tu s námi byl! Jenže jsme nevěděli, kdo to je a proč se nám neukáže. Začali jsme se skutečně bát.

Co to je?

Oba jsme se celí vyděšení krčili v lodích a nehýbali se. Naše oči rejdily sem a tam. Vpravo, vlevo, vpravo, vlevo. Jenže jsme viděli jen pozvolna plynoucí řeku a rákosí vlnící se lehounkým vánkem. Podél rákosí se táhla úzká písčitá cesta.

Když vtom cosi zafunělo. A znovu. A zas.

„Jirko, jdu k tobě," špitla jsem rozhodně a jako blesk jsem přeskočila k bráchovi a zapadla k němu do lodi.

„Teď jsme tu spolu vedle sebe. Nikdo si na nás nedovolí," zašeptala jsem, abych nám oběma dodala trochu kuráže. Tu jsme skutečně potřebovali.

„Mami, tati, kde jste?" potichu začal natahovat moldánky Jirka.

Pohladila jsem ho a jako správná starší sestra jsem brášku konejšila: „Neboj, to bude dobré. Nikdo tu není. To se nám jen něco zdálo."

Jenže zase se ozvalo tiché zafunění.

„Hanko!" chytil mě za ruku.

„Za chvíli přijedou naši," ubezpečila jsem ho roztřeseným hlasem. Můj pohled stále směřoval k místu, odkud se ty protivné zvuky ozývaly. K funění se přidalo i hlasitější šustění rákosí.

A vtom... Asi pět metrů od nás vyšla z rákosí malá rodinka divočáků. Máma se třemi mladými.

„Hanko, co budeme dělat?“ zeptal se brácha a sledoval zvířata vykulenýma očima.

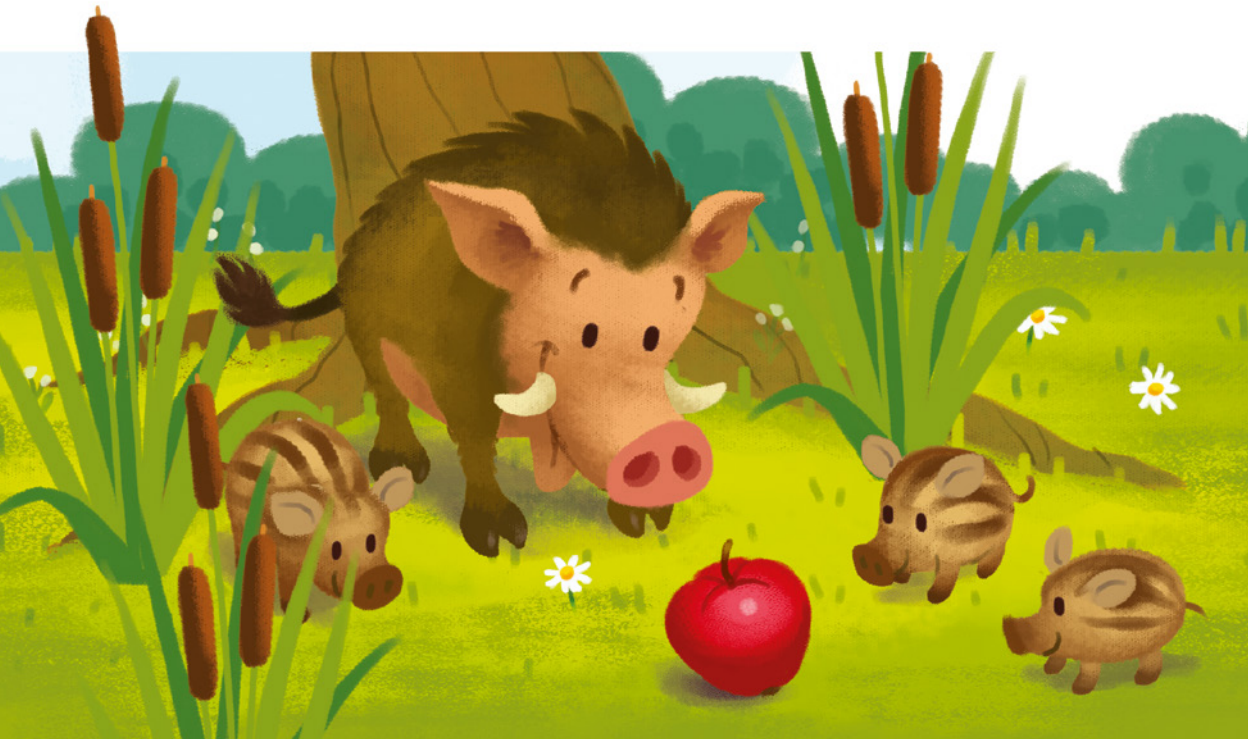
„Ne-ne-nevím,“ zakoktala jsem se.

Znenadání mě něco napadlo. Sáhla jsem po jablku, které leželo připravené navrchu bedny blaha, a hodila ho co nejdále od nás. Vůbec jsem netušila, zda to byl dobrý nápad, či ne. Doufala jsem ve šťastný konec.

Bachyně zpozorněla. Zprvu nevěděla, co má dělat. Sledovala, zdali někde číhá nebezpečí. Myslím, že se bála stejně jako my dva. Za chvíli se i se svými mladými posunula k hozenému jablku. Očichala ho a snědla.

My jsme z ní po celou dobu nespustili oči. Krčili jsme se v lodi, drželi se za ruce a doufali, že je nebezpečí zažehnáno.

V dálce jsem konečně zahlédla auto. „Jsme zachráněni!“

Poprvé na vodě

Když bachyně zjistila, že se cosi neznámého blíží, rozvážným tempem se s mladými zase ztratila v rákosí.

„Konečně jsme tady," usmála se maminka, sotva vystoupila. Když viděla, že v lodi sedíme vykulení a vyděšení jak hromádky neštěstí, lekla se: „Stalo se něco?"

„Byli tu divočáci," vydechla jsem a začala vyprávět, jaké nebezpečné chvíle jsme s bráchou zažili.

„Jste stateční," kývl taťka a pochválil nás. „Je dobře, že jste se schovali v lodi. A ten nápad s jablkem byl, zdá se, geniální."

„Uf," vydechla mamka a určitě si představila, co všechno se mohlo stát. Pak řekla: „A teď honem na vodu, ať si do večera užijeme trochu vodáckého dobrodružství."

Dotáhli jsme lodě na vodu. Na jednu jsem si sedla já, na druhé se uvelebil Jirka. „Které veslo je moje?"

„Jirko," opravil ho taťka, „to nejsou vesla, ale pádla."

„Které pádlo je moje?" zopakoval otázku brácha.

„Vezmi si to kratší," řekla mamka a podala mu ho.

A tak jsme vypluli.

Já a brácha jsme seděli vpředu, takže nám mamka s taťkou říkali háčci. Rodiče kormidlovali vzadu. Proto byli zadáci.

„Nejdříve si natrénujeme důležité povely," rozhodl taťka a předvedl, co znamená pádlo přitáhnout a co

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy V pohodě na vodě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.